

Magyarország nem volt szószeg?

2024 április 27. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

- [0](#)

Még nincs értékelve

Mérték

Honvédeink Jugoszlávia széthullása után szabadították fel a Délvidéket.

Fontos tényeket közöl a második világháború végjátékának magyarországi eseményeiről a Rubicon Intézetnek a témában rendezett konferenciájára hivatkozva Novák Miklós (Magyar szószegés után amerikai árusítás, Magyar

Nemzet, 2024. április 9.) Mint írásából megtudhatjuk, a neves történész, Borhi László, az Indianai Egyetem professzora, a Hun-Ren Bölcsészettudományi Kutatóközpont Történettudományi Intézetének tudományos tanácsadója arra az eddig a közvélemény el?tt alig ismert tényre hívta fel a figyelmet, hogy

az angolszász hatalmaknak elemi érdekük volt Magyarország német megszállása, mivel az ehhez szükséges er?ket a németeknek a nyugati frontról kellett átcsoportosítani, és az angolszászok kedvez?bb körülmények között kezdhették meg a normandiai partraszállást. Ennek érdekében pedig az amerikaiak kifejezetten tev?legesen félrevezették és németellenes lépésekre,

konkrétan az 1944 ?szén végül sikertelennek bizonyult kiugrási-átállási kísérlet végrehajtására provokálták hazánkat, miközben a kétségbeesett magyar tervek?l információkat szivárogtattak a németeknek.

Ez persze aligha meglep? – súlyos tévedés azt gondolni, hogy bármely nagyhatalom érzelmi alapon alakítja ki viszonyát Magyarországhoz. Valójában kizárólag saját érdekeiket tartják szem el?tt; nekünk is ezt kell tennünk, ezért különösen érthetetlen egyes kiérdemesült külpolitikusok párás szem? dörgöl?zése a minket rendre (1956-ban is) eláruló Egyesült Államokhoz.

A Borhi Lászlótól idézett tények?l is kiviláglik, hogy

Magyarország semmiféle nyugati segítségre nem számíthatott, szovjet érdekszférába lökésünk legkés?bb 1943-ban Teheránban el?lt, mert bár az antikommunista Churchill tett egy er?tlen kísérletet a balkáni front megnyitására szorgalmazására, a gondolatot fölényesen lesöpötte az asztalról Sztálin és Roosevelt; pontosabban a mögöttük álló és a háttérben összefonódó nemzetközi érdekkör. Ebb?l pedig az is következik, hogy a kiugrási-átállási kísérlet már 1944 elején is reménytelen lett volna, miként az év ?szén is annak bizonyult.

Magyarország sorsa megpecsétel?dött, a Kállay-féle önsorsrontó hintapolitika nyomán bekövetkezett a német megszállás, és miután a front elérte hazánkat, már csak a csodában lehetett bízni: tudniillik hogy ha sikerül feltartóztatni a szovjet hadigépezetet, akkor talán-talán mégiscsak az angolszászok érnek ide el?bb. Nem így lett, a liberalizmus és a bolsevizmus paktuma évtizedekre kommunista diktatúrába taszította hazánkat.

Mindezek tudatában különösen vérlázító a magyarságra ráütött „utolsó csatlós” bélyeg, és egyáltalán, hazánk második világháborús kényszer? szerepvállalásának nem sz?n? szidalmazása.

Ideje már, hogy a b?ntudatipar történelemhamisításától megszabaduljunk, és a valóság tényeinek ismeretében ítéljük meg a korabeli magyar politikai és katonai vezetés tetteit. Ezért kell leszámolni a szőszegés mítoszával is. Ez a kifejezés kollektív önvádként szerepel gróf Teleki Pál miniszterelnök kétségtelenül hiteles búcsúlevelében, az abban foglaltakat azonban súlyos hiba megkérd?jelezhetetlen történelmi igazságnak tekinteni.

A drámai levél ugyanis egy kétségbeesett, politikai csalódásoktól és családi tragédiáktól sújtott, megrendült ember mardosó b?ntudatának leírata. A világhír? földrajztudós, az önfeláldozó hazafi összeomlása szükségképpen besz?kült tudatállapothoz vezetett, a Teleki-búcsúlevelél öngyötr? kitörései nem a bizonyítható tényeket elemz? racionális elme következtetései. Következtetésképpen nem történelmi tények.

Lássuk hát a valóságot! Hazánk 1940. december 12-én Belgrádban „örökbarátsági egyezményt” írt alá az akkori németbarát jugoszláv kormánnyal. Fontos, hogy a kissé naiv elnevezés? megállapodásban Magyarország – nagyon helyesen – nem mondott le az idegen uralom alatt sínyl?d? magyar területekr?l, így a Délvidékr?l sem. Az egyezmény nemhogy öröknek nem bizonyult, de négy hónapig sem élt. 1941. március 27-én ugyanis a jugoszláv légier? parancsnoka, Dušan Šimovi? vezette, angolszászok bujtogatta katonai puccs megdöntötte a német–olasz–japán háromhatalmi egyezményhez két nappal korábban csatlakozó belgrádi kormányt, és ezzel teljesen új helyzet állt el?, a magyar–jugoszláv egyezményt ez a fordulat gyakorlatilag semmissé tette.

A németellenes államcsíny nyomán Németország Jugoszlávia megszállására készült, és a jogos magyar revíziós igények teljes kör? kielégítésével, s?t további területek megszerzésével kecsegtetve akarta elérni Magyarország részvételét a hadjáratban. Err?l persze az angolszászok is értesültek, és megfenyegették hazánkat a vállalkozásban történ? esetleges részvételért.

A magánéleti tragédiák miatt amúgy is megrendült Teleki Pál ennek hatására írta meg április 3-án elhordozhatatlan bens? kínról tanúskodó búcsúlevelét, ezért követte el végzetes tettet.

Csak hogy Magyarország nem támadta meg Jugoszláviát. Igaz, kényszer?en át kellett engednünk hazánk területén

a Belgrád ellen vonuló német csapatokat, ahogy azt Románia és Bulgária is megtette. Figyeljünk az id?rendre: a németek április 6-án Bulgária területét megtámadták Jugoszláviát, ugyanaznap és másnap a délszláv állam légiereje már magyar városokat bombázott, többek között Siklóst, Pécsét és Szegedet. Vagyis Jugoszlávia támadta meg hazánkat, nem pedig fordítva. Ennek ellenére a Magyar Királyi Honvédség csapatai csak április 11-én lépték át a trianoni határt, akkor, amikor Jugoszlávia a horvát függetlenség kikiáltása nyomán megs?nt létezni. Húzzuk alá:

Magyarország még abban a geopolitikai kutyaszorítóban, a német követelések és ígérgetések ellenére is a lehető legtovább kivárt a katonai fellépéssel, és arra csakis akkor került sor, amikor a decemberi kétoldalú egyezmény egyik szerzője jogi értelemben is megs?nt. És honvédeink még ekkor is kizárólag a történelmileg Magyarországhoz tartozó területekre vonultak be, négy nap alatt felszabadítva a Bácskát, a Baranya-háromszöget és a Muramentét.

És ha már a Jugoszlávia elleni szőszegés vádjá alól tisztáztuk Magyarországot, fontos azt is leszögezni, hogy hazánk – a kommunisták által terjesztett történelemhamisítással szemben – soha nem üzent hadat a Szovjetuniónak, hanem Horthy Miklós legfelsőbb hadúrként megállapította a hadiállapot beálltát. Ezt utólag lehet helyteleníteni, de az akkori rendelkezésre álló információk alapján a kormányzó nem dönthetett másként. 1941. június 26-án ugyanis egy szovjet repülőgép három halálos áldozatot követelő géppuskasorozattal támadta Ráho térségében a Körösmező–Budapest gyorsvonatot, néhány órával később szovjet gyártmányú gépek szovjet bombákkal támadták a kassai repülőtér és a közeli Enyickét, összesen további 32 ember halálát okozva. A ráhói támadást valóban szovjet gép követte el, a kassai és enyickei merénylet – a mára napvilágra került ismeretek alapján – minden bizonnyal román provokáció volt azzal a céllal, hogy hazánkat belerángassák a keleti hadjáratba, amelyben (Dél-Erdélyt voltaképp védtelenül hagyva) a román hadsereg jelentős erőkkel részt vett.

Ma már tudjuk, hogy a kiszélesedő második világháború milyen következményekkel járt Magyarországra nézve, de a korabeli döntéseket csakis az azok időpontjában a döntéshozók el?tt ismert információk ismeretében ítélnhetjük meg.

Ágoston Balázs - www.magyar nemzet.hu

Ajánló